

Sororiquè?

No podem recolzar-nos en els privilegis, si lluitem per un moviment col·lectiu

Instagram: Leentrelineas (<https://www.instagram.com/leentrelineas/>)

Si busques sororitat al diccionari, t'etziba: ?No s'ha trobat cap entrada coincident amb els criteris de cerca?. Hi ha gent que no n'ha sentit mai a parlar, de la sororitat; ja deu voler dir això, el DIEC. Si remenes per google et diuen que -dit així ràpid i malament- és la solidaritat entre dones. El fer pinya, la germanor. "L'aliança de les dones en un context patriarcal, que deriva de la paraula *sisterhood* i fa referència al fet de sentir-se iguals per teixir, compartir i canviar la realitat, perquè totes hem patit d'una manera o altra opressió".

D'una manera o altra, sí. Vaja, que hi hem d'afegir la classe social i la raça i, potser, només potser, un punt d'atzar. Hi ha dones que no tenen por de caminar soles pel carrer i no n'han tingut mai (sí, n'hi ha) i hi ha dones que no se senten oprimides mai (que no vol dir que no ho estiguin) i hi ha dones com la Margaret Thatcher, la Hillary Clinton i la Inés Arrimadas. De dones n'hi ha moltes i de molts tipus, gràcies a Déu. Com d'homes.

Però abans de convertir-nos en una Clinton o en una Thatcher, que deuen tenir tots els privilegis del món mundial, podem pensar que fer-ne, dels nostres. La Deneuve ho va tenir molt clar:

conservar-los. Com que a mi no m'han assetjat sexualment, tiro milles i ?escolta, sou unes puritanes, deixeu estar la llibertat sexual dels homes?. Aquesta mania que hem agafat - quenoséd'onsortirà- de no creure'ns també passa aquí, ben a prop: abans la innocència d'un músic del rotllo que l'experiència d'una dona. I aquesta visió ben individual i egoista: si a mi no m'ha passat, deu ser que no passa. Mira, si vols lluitar per ser la reina del mambo tu sola, tens el neoliberalisme. I fem el refotut favor de no deslegitimar experiències d'altri, que ja en costa prou, de parlar-ne.

La sororitat deu ser creure'ns per damunt de tot: prefereixo equivocar-me per creure una dona que no pas per haver cregut un home, jo. *Home(?)*, *Mireia*, *cada cas és diferent, ho hauríem de veure*. A vegades ens n'oblidem, del context, i ho és tot: és el sistema, són els corrents que ens arrossegueuen, és el paradigma instal·lat, és el que fem quan no triem què fer, és el programa pilot, el que ve de sèrie. I el context és capacitista, racista, capitalista, patriarcal, colonitzador i neoliberal.

He de deixar estar els meus privilegis de dona blanca i classe mitjana i cis, amb estudis i sense diversitat funcional, que ha tingut la sort de tenir una xarxa familiar ben maca i d'amistats encara més, de topar-me de morros amb la necessitat d'haver de treballar-me emocionalment i poder-ho fer, d'entrar dins del cànon estètic i anar comptant. Vaja, que menys el privilegi de ser home, els dec tenir tots. I no podem recolzar-nos-hi, en els privilegis, si lluitem per un moviment col·lectiu. Perquè sí, les dones blanques-cis-etc estem fatal, encara, però hi ha dones que estan pitjor perquè no només els pesa el gènere, sinó el gènere i la raça i la classe social i la sexualitat i. Seria estrany demanar als homes que deixin estar els seus privilegis sense voler renunciar als nostres. Hem de poder mirar una mica més enllà i estirar tant com puguem els llaços de la solidaritat.

La sororitat és una aposta personal i política, és un posicionament contra el sistema -que ens titlla de mentideres, de pèssimes, d'envejoses i ens enfronta. I com a tal necessita reflexió i deconstrucció: no s'hi val a no deixar estar els nostres privilegis per empoderar-nos soles, no s'hi val a pensar individualment en un moviment col·lectiu. No s'hi val a dir-te feminista i no creure'ns.